

Publicerad 2007-01-31 21:06 av britta

jag tappade synligheten

jag sätter nyckeln i låset och det tar alltid emot

dörrens innanmäte har ramlat ner och är i vägen för nyckeln

varje gång får jag lirka knuffa upp dörrens inre med nyckeln man lär sig efter några gånger

jag var tvungen att byta lås för jag tappade nyckeln och allt var ändå för gammalt

det är sedan de satte i det nya låset som det har varit såhär jag gav killen ettusensjuhundra kronor i kontanter

och när man har lirkat upp dörrbiten så måste man vrida om nyckeln två gånger annars går den inte att få ut
sen är man säker

jag har lärt mig att inte ha bråttom jag går nerför trapporna har aldrig någon tid att passa

öppnar dörren och det blåser

låser upp min cykel lämnar nycklarna i låset

en man håller upp dörren för ett par med barnvagn jag väntar

hon med barnvagnen tittar inte på mig kör nästan den stora moderna vagnen rakt på mig

girar ger mig inte en blick

mannen släpper dörren ger mig inte en blick

jag hinner precis ta den innan den smäller igen

hoppas upp på cykeln tänker jag är osynlig det hände precis

jag kommer aldrig att få kontakt med någon igen eller försvinner det som en huvudvärk

men ni kommer i alla fall aldrig kunna motbevisa att jag var osynlig i tio sekunder

även om det nu kanske har gått över

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren britta med Poeter.se id #12106 innehar upphovsrätten